

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 23 wspomnianego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie odnosi się do umowy dotyczącej jurysdykcji na rzecz państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, przez co sąd, przed który wytoczono powództwo zgodnie z art. 2 rozporządzenia ustala jurysdykcję według krajowych przepisów prawa międzynarodowego?

Czy można uznać, że spór, którego przedmiotem jest wykonanie, w wyniku orzeczenia sądowego, obowiązku scedowania praw do znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej, przyjętego w umowie zawartej między stronami tegoż sporu odnosi się do praw, dla których „wymagane jest zgłoszenie lub zarejestrowanie” w rozumieniu art. 22 ust. 4 rozporządzenia, biorąc pod uwagę fakt, iż zgodnie z prawem państwa, w którym zarejestrowany został znak towarowy, cesja praw do znaku towarowego podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych i publikacji w biuletynie urzędowym własności przemysłowej?

W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy art. 24 rozporządzenia stoi na przeszkodzie temu, aby sąd, przed który wytoczono powództwo zgodnie z art. 2 rozporządzenia, w sytuacji takiej jak opisana powyżej w pytaniu wstępnym, stwierdził, że nie ma jurysdykcji do rozstrzygnięcia sprawy, nawet jeśli pozwany wdał się w spór przed tym sądem, w tym w ostatniej instancji, bez podnoszenia zarzutu braku jurysdykcji sądu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 23 kwietnia 2015 r. – Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud

(Sprawa C-184/15)

(2015/C 236/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Florentina Martínez Andrés

Strona pozwana: Servicio Vasco de Salud

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego UNICE, CEEP i ETUC w sprawie pracy na czas określony⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które w przypadku nadużyć wynikających z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony nie gwarantuje w sposób generalny członkom statutowego personelu tymczasowego do zadań doraźnych – inaczej niż ma to miejsce w identycznym wypadku w przypadku osób zatrudnionych w administracji na podstawie umowy o pracę – prawa do utrzymania stosunku zatrudnienia na podstawie krótkotrwałej umowy o pracę na czas nieokreślony, czyli prawa do zajmowania dotychczasowego stanowiska do czasu jego obsadzenia w sposób regulaminowy lub jego likwidacji zgodnie z przewidzianą ustawowo procedurą?

- 2) W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, czy zasadę równoważności należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy może uznać, iż dwie sytuacje – sytuacja osoby zatrudnionej w administracji na podstawie umowy o pracę na czas określony i sytuacja członka statutowego personelu tymczasowego do zadań doraźnych – są podobne w przypadkach stwierdzenia nadużycia wynikającego z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, czy też przy ocenie podobieństwa sąd krajowy winien wziąć pod uwagę czynniki inne niż tożsamość pracodawcy, identyczność lub podobieństwo świadczonych usług czy fakt, że umowa o pracę została zawarta na czas określony, takie jak na przykład szczególny charakter stosunku pracy – czy powstał on na podstawie umowy o pracę czy też ma charakter statutowy – albo uprawnienie organów administracji do samodzielnej organizacji ich funkcjonowania, które uzasadniają odmienne traktowanie obu sytuacji?

⁽¹⁾ Załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (Dz.U. L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 24 kwietnia 2015 r. – T. D. Rease, P. Wullems/College bescherming persoonsgegevens**

(Sprawa C-192/15)

(2015/C 236/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: T. D. Rease, P. Wullems

Druga strona postępowania: College bescherming persoonsgegevens

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zlecenie agencji detektywistycznej prowadzącej działalność gospodarczą w UE zastosowania środków do przetwarzania danych osobowych na terytorium państwa członkowskiego przez administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281) jest objęte pojęciem „wykorzystywania środków” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, jeżeli udzielenie zlecenia następuje poza UE?
- 2) Czy w świetle celu dyrektywy 95/46 pozwala ona, a w szczególności jej art. 28 ust. 3 i 4, na to, by w ramach egzekwowania przewidzianej w tej dyrektywie ochrony osoby indywidualnej przez organy nadzorcze organy krajowe ustanowiły priorytety, które prowadzą do tego, że brak jest tego egzekwowania, w wypadku gdy naruszenie wspomnianej dyrektywy podnoszone jest jedynie przez osobę indywidualną lub małą grupę osób?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia
de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 29 kwietnia 2015 r. – Juan Carlos
Castrejana López/Ayuntamiento de Vitoria**

(Sprawa C-197/15)

(2015/C 236/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco